

A XX. század kemény próbatételek sorozatát jelentette a magyar nemzeti közösség számára: első világháború, vörös terror, idegen megszállás, az ország kirablása, Trianon, Don-kanyar, Rákosi rémuralma, 56, Kádári megtorlás és diktatúra. A rendszerváltás idején sokan úgy hittük, hogy ismét jó lehet magyarnak lenni, megkezdődhet a békés és öntudatos nemzeti építkezés korszaka. A múlt visszafogó erői azonban ellenálltak, szabotáltak, és azon dolgoztak, hogy az anyaország ismét idegen érdekek érvényesülési terepe legyen. Húsz esztendő kellett elteljen az ország romba döntése mellett ahhoz, hogy a magyar választók meggyőző és történelemalakító többséggel ruházzanak fel egy nemzetépítő programot meghirdető politikai erőt.

2010-től új időszámítás kezdődött a magyar nemzetpolitikában és a magyar történelemben egyaránt. A magyar állampolgárság alanyi jogosultságának kiterjesztése nagymértékben orvosolta a 2004. december 5-i népszavazás okozta közösségi traumát, az pedig, hogy a Trianoni békediktátum aláírásának napját a nemzeti összetartozás napjává nyilvánította a Magyar Országgyűlés azt jelzi: véget ért a nemzet lelki szétdaraboltságának korszaka, az új kormány a magyarság kulturális, történelmi és politikai összetartozására kíván közös jövőt építeni. A határokon átívelő magyar integráció programja az alkotmányozó többségnek köszönhetően áthathatja az egész anyaországi politikát a kulturális kérdésektől a gazdaságpolitikán keresztül a tájékoztatáspolitikáig. Kimondható: ismét jó magyarnak lenni, a magyar emberek emelt fővel és bizakodással tekinthetnek a jövőbe szerte a Kárpát-medencében.

Az új történelmi csillagállás ránk, az anyaországtól elszakított magyarokra is többletfelelősséget ró. Ahogy Kós Károly 1923-ban a Kiáltó Szóval felrázta bénultságából az erdélyi magyar közösséget, s megjelölte az önszerveződés máig érvényes irányát az erdélyi magyar nemzeti közösség autonómiájáért való küzdelmét, úgy ma is szükség van arra, hogy tisztán lássuk, mi a mi feladatunk a nemzeti együttműködés struktúrájában és programjában. Elengedhetetlenül fontos, hogy a papíron meglévő jogainkkal éljünk a gyakorlatban és hogy kiharcoljuk a Kós Károlyi intéz jegyében a teljes közösségi egyenjogúságot a többszintű autonómia formájában.

Ehhez továbbra is elengedhetetlen önmegszámlálásunk 1993 óta szabotált programjának teljesítése és az egész erdélyi magyar közösség által elfogadott és támogatott autonómia-program megfogalmazása. Ezek kiteljesítésére hívjuk fel az erdélyi magyar közélet erőit, civil és politikai szervezeteket egyaránt.

A közös cél, a magyar önrendelkezés kiteljesítése hitet, tartást, egységet adhat a cselekvésben, majd megvalósulása után szavatolhatja a közösség hosszú távú megmaradását és gyarapodását.

Az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács Országos küldöttgyűlése ezért az alábbi határozatot fogadja el:

MAGYARNAK LENNI JÓ!

Felhívás népünk megszámlálásra és önazonosságunk vállalására

Az egyesülő Európában újbóli történelmi lehetőség és erkölcsi korparancs, hogy magyarságunk végre magára találjon, és millenárius örökségének folytatásaképpen talpra álljon – remélt jövője érdekében. Biztató jelnek számító keretként tekinthetünk arra a Nemzeti Összetartozásra, melynek Napját a Magyar Országgyűlés nemrég nyilvánította ki, és 2010. június 4-én, első ízben tartotta meg. Éppen ideje volt a szólásnak és a kiállásnak, melynek rendjén a magyar nemzet – jelképes módon – végérvényesen lezárta a vészterhes XX. századot, és – Trianon gyógyításaképpen – belevághatott a XXI. századba, melynek során részévé válhat a Nemzetek Európájának.

A Trianoni Törvény Tanúságtételében ez áll: „A Magyar Köztársaság Országgyűlése kinyilvánítja, hogy a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek, melynek államhatárok fölötti összetartozása valóság, s egyúttal a magyarok személyes és közösségi önazonosságának meghatározó eleme. Ebből kiindulva az Országgyűlés megerősíti Magyarország elkötelezettségét a magyar nemzet tagjainak és közösségeinek egymással való kapcsolatuk fenntartására és ápolására, és az Európában elfogadott gyakorlatot alapul vevő közösségi autonómia különböző formáira irányuló természetes igényének támogatására.”

Egységes nemzet és közösségi autonómiák – erről szól Európa. Ez Európa. Maurits Coppietersnek, az Európai Szabad Szövetség (EFA) alapítójának mondása szerint: „Légy flamand, hogy európai lehess”. Magyar olvasatban, a nemzeti összetartozás klasszikus költői átfogalmazásában ez a példamondat a következőképpen hangozhatna: „Magyarnak lenni Európában – ez a mi munkánk, és ez nem is kevés.”

Eszmei és lelki tartalmán túlmenően, egy gyakorlati megfontolás is arra sarkall bennünket, hogy magyarságunk vállalását most a „mi munkánk” gyanánt jelöljük meg. 2011-ben a Kárpát-medence több, magyarok lakta országában népszámlálásra kerül sor. Ebben a vonatkozásban a Kárpát-medencei Magyar Autonómia Tanács 2010. május 7-i Nyilatkozatában találhatunk eligazítást: „Gondolatban itt áll előttünk a Kárpát-medencei magyarság, területenként különböző sajátos problémákkal, de általában anyagi lehetőségeiben lemaradva, lelkiekben meggyötörve, szétszórtva, alapvető közösségi jogaitól megfosztva, egymás ellen kijátszva, saját oktatásának, kultúrájának, hagyományainak gyakorlásában korlátozva. És előttünk áll a mai Magyarország, ahol a testi, lelki elnyomorodás másféle, nem kevésbé súlyos tünetei tapasztalhatók. Nemzetünk állapotának romlását az elmúlt húsz esztendőben esetenként csak lassítani tudtuk, sorskérdéseink megnyugtató megoldására nem voltunk képesek. Erősödjön önbizalmunk, higgyünk az összefogás és együttműködés erejében, a magyar tehetségben és alkotóerőben, amely nehéz helyzetekben sokszor megmutatkozott.”

Ebben a hitben erősít meg bennünket a magyar állampolgárság határon túlra való kiterjesztése – ami nemzetpolitikai fordulatként értékelhető, s amely szükséges, de önmagában nem elégséges feltétele annak, hogy nemzetünk talpra álljon.

Legyen világos előttünk: a formális összetartozás – mégha oly erős közjogi végzés is hitelesíti – csak elodázza, de nem állítja meg az utódállamokban élő nemzetrészek beolvadását és elsorvadását. A törvény betűjét meghaladóan: gyökeres szemléletváltásra van szükség.

Hinnünk kell saját erőnkben, hinnünk kell abban, hogy erőink összeadódnak, hinnünk kell abban, hogy – költőóriásunk megfogalmazásában –: a „perc-emberkének ideje lejárt”. Ady Endre így folytatja: „...építésre készen a kövünk, / Nagyot végezni mégis mi jövünk. / Nagyot és szépet, emberit s magyart.” Ebben kell hinnünk!

Mert hiába készítünk szórványstratégiát és alakítjuk át a támogatáspolitikát, hiába dolgozunk az egységes, kárpát-medencei magyar gazdasági, kulturális és oktatási térség megteremtésén, ha az Anyaország segítő kezét nem lesz, aki megfogja. Ha „megszámláltatunk és híjával találtatunk”, semmire sem megyünk.

Szülőföldjükön élő, atyáik örökéhez ragaszkodó, erős identitású magyarokra van szükségünk. Önálló és öngazgatásra képes közösségre, sorsuk irányítását saját kezükbe vevő, nemzetük iránt elkötelezett emberekre: Rákóczi Ferenc, Kossuth Lajos és Kós Károly követőire – akik nem mások ellenében, hanem saját népük jövője érdekében szóltak és küzdöttek.

A XXI. század elején ismét esélyt nyertünk egy „rendes – nemzeti – feltámadásra”. Éljük ezzel az

eséllyel és lehetőséggel.

Azzal a felhívással fordulunk az egész magyarsághoz, hogy: magától értetődő természetességgel, kétség és zokszó nélkül vállalja önazonosságát!

Arra kérjük egyházainkat és a civil szférát, politikai érdekképviselőiteinket és a médiát, hogy a nemzet, a kisebbségbe szakadt magyarság önmagára találását minden lehetséges eszközzel munkálják és támogassák!

Ennek érdekében hozunk létre olyan széles körű összefogást, amely a társadalom minden területét átfogja. Alkossunk külön stratégiákat a többszáz magyar terület, valamint a szórványvidékek magyarságának minél teljesebb mozgósítására. Diogenész módjára: az utolsó magyart is kutassuk fel. Tudatosítsuk nemzettársainkban a népszámlás fontosságát, segítsük és erősítsük egymást – hogy „ne találtsunk híjával”.

Hívjuk ifjainkat is, hogy saját nyelvjátékuknak megfelelően szólítsák meg a fiatalságot. Használjuk ki a világháló biztosította eszközöket, hogy megtaláljuk és elérjük egymást. A szószéken és a mikrofonok előtt, az iskolai katedrákon és az internetes közösségi oldalakon is legyen egy és ugyanaz a jelszó: Magyarok lenni jó!

Ez a tudat és elhatározás jelentse és jelezze itt és most nemzeti mivoltunk megvallását és vállalását, önfeladásra hajló magyarságunk új életre eszmélését.

Számoljuk meg, hogy hányan vagyunk, és kikre számíthatunk!

Székelyudvarhely, 2010. december 4.